

Zera Shimshon

by Rabbi Shimshon Chaim Nachmani zt"l

Published Mantua 1778*

Chapter XXXVIII: Korach (Num. 16:1–18:32)

Essay 2. The kingship and the priesthood

"וּמַדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל-קַהֲלֵי" וכו', פִּרְשׁ רַש"י אִם לָקַחְתָּ אֶתְּהָ מַלְכוּת לֹא הָיָה לָךְ לְבָרַר לְאַחִיךָ כְּהוֹנֵה עַכ"ל. יֵשׁ לְדַקְדָּק לָמָּה לֹא נִקַּט הַפֶּל בְּלִשׁוֹן אֶחָד דְּהֵינּוּ לֹא הָיָה לָךְ לִיתֵן לְאַחִיךָ הַכְּהוּנָה, דְּלִקִּיחָהּ וּנְתִיבָהּ הַפֶּל עֲנִינְךָ אֶחָד הוּא וּמָהוּ לִשׁוֹן "לְבָרַר" דְּנִקַּט, אִי נָמִי הָיָה יְכוּל לֹמַר אִם בְּרַרְתָּ אֶתְּהָ מַלְכוּת וְכו'.

“They combined against Moses and Aaron and said to them, ‘You have gone too far! For all the community are holy, all of them, and the L-rd is in their midst. **Why do you raise yourselves above the congregation of the L-rd?**”¹ **Rashi explained: “If you have taken kingship for yourself, you should not have chosen the priesthood for your brother.** It is not you alone who have heard at Sinai: ‘I am the L-rd, your G-d’, all the congregation heard it!”²

We need to check why [Rashi] did not phrase everything uniformly, namely, “If you have taken kingship for yourself, you should not have given the priesthood to your brother,” since taking and giving are essentially one matter.

Why did he instead use the expression “chosen”?

Alternatively, he could have said, “If you have chosen the kingship for yourself, you should not have chosen the priesthood for your brother.”

וְנֵשׁ לֹמַר דְּנֵשׁ חֵילוּק בֵּין הַמַּלְכוּת וְהַכְּהוּנָה, שֶׁהַמַּלְכוּת בֶּן הַמֶּלֶךְ וְהַנְּשִׂיא אִם רֵאוי לְמַלְכוּת וּמִמְלָא מְקוֹם אָבוֹתָיו בְּנִדְאֵי שֶׁהוּא קוֹדֵם לְכָל אָדָם, וְכִשְׂאִינּוּ רֵאוי לְמַלְכוּת אֵינּוּ יוֹרֵשׁ כְּתֵר מַלְכוּת. וְאִם כֵּן יוֹצֵדֵק בּוֹ לִשׁוֹן לְקִיחָהּ, שְׂמִי שְׂרוּצָה לְזַכּוֹת בּוֹ צָרִיךְ שְׂיִקְחֵנּוּ וְיִקְנֵנוּ בְּמַדּוֹת טוֹבוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים. אֲבָל הַכְּהוּנָה לְעוֹלָם הִיא הוֹלְכֶת וּמִתְגַּלְגֶּלֶת מֵאָב לְבָנִים אֲפִילוּ בְּלִמֵי רֵאויִים. וְכֵינֵן שְׂנִבְרַר וְנִבְחַר הָאָב לְכְהוּנָה לֹא תִזְוִי מִזְרַעוֹ לְעוֹלָם, וּמִשׁוּם הַכִּי כָּתֹב "לֹא הָיָה לָךְ לְבָרַר לְאַחִיךָ כְּהוֹנֵה".

It can be said that there is a distinction between kingship and priesthood. Regarding kingship, the son of a king or a leader—if he is worthy of kingship and can fill the place of his forefathers—is certainly preferred over anyone else. But if he is unworthy, he does not inherit the crown of kingship. Thus, the term “taking” is appropriate for it, for one who wishes to attain it must take it and acquire it through good character and meritorious deeds.

However, the priesthood always passes and circulates from father to sons, even if they are unworthy. Since the father was selected and chosen for the priesthood, it will never depart

* English translation: Copyright © 2025 by Charles S. Stein. Additional essays are available at <https://zstorah.com>

¹ Num. 16:3.

² Rashi to Num. 16:3.

from his descendants. Therefore, [Rashi] wrote, “you should not have chosen the priesthood for your brother.”

וקרח לא הנה רוצה לסלק בין מעלות הללו ואמר למשה אם לקחת אתה מלכות בלקיחה דהיינו שפניו לא יהיו מוחזקים בגדולה זו אם לא יהיו ראויים לה, לא הנה לה לברר לאחיה פהונה בלשון ברירה דהיינו שפניו יהיו לעולם מוחזקים בין ראויים בין אינם ראויים.

Korach did not wish to distinguish between these two ranks and said to Moses, “If you took the kingship by taking—that is, your sons will not necessarily retain this greatness unless they are worthy—then you should not have chosen the priesthood for your brother with the term ‘choosing,’ meaning that his sons will always retain it, whether they are worthy or not.”

והטעם שלא רצה קרח לסלק ביניהם, יובן במאי דאיתא בירושלמי דברכות פ'ק ח' דשמואל סבר דהמשמש בכהנים מעל, ונליף מפלים ש"הפלים קדש" וכהנים קדש, מה הפלים המשמש בהם מעל אף הכהנים המשמש בהם מעל, והפוסקים פלגי אי הלכה בשמואל אי לא, ואדרבא קיימא לן שיכול הפהן למחול על כבודו.

The reason Korach did not want to distinguish between them can be understood through what is stated in the Jerusalem Talmud, *Berachot* (chapter 8, halakha 5), that Shmuel held that one who makes use of a priest for his own purposes is guilty of sacrilege. He derives this from the vessels of the Temple: “you are consecrated to the L-rd, and the vessels are consecrated,”³ and the priests are consecrated. Just as using the vessels constitutes sacrilege, so too using the priests for one’s own purposes constitutes sacrilege. The halachic authorities disagree whether the law follows Shmuel or not;⁴ and on the contrary, it is established that a priest may waive his honor.

וכתב הכבוד חכמים דטעם המחלוקת הוא דמאן דסבירא ליה דאין הפהן יכול למחול על כבודו היינו משום דמעיקרא הוברר שבת לוי לקדושת פהונה ולחלקו של מקום, ומאן דסבירא ליה שיכול סבר שלא נכנס שבת לוי לקדושת פהונה אלא מתמת שפסלו הבכורות בתטא העגל, ולכן אין קדושתם חמורה פל פה ויכולים למחול.

The *Kevod Chachamim*⁵ writes that the reason for this disagreement is as follows. The one who holds that a priest cannot waive his honor does so because the tribe of Levi was originally chosen and designated for the sanctity of the priesthood and as the portion of the Omnipresent. But the one who holds that he *can* waive it maintains that the tribe of Levi entered into the sanctity of the priesthood only because the firstborns were disqualified due to the sin of the Golden Calf;⁶ therefore, their sanctity is not as stringent, and they may waive it.

³ Ezra 8:28.

⁴ Cf. Shulchan Aruch, Orach Chayim 128:45 and the Taz, se'if katan 39.

⁵ Rabbi Shimon Volf ben Ya'akov, of Pintchow, Poland, *Kevod Chachamim* (Hamburg, 1703).

⁶ Num. Rabbah 3:5: “Because [the firstborns] sinned with the calf, the Levites merited to take their place because they did not err with the calf.”

ועוד אמרו ו"ל במסכת יומא למה נענש שאול מפני שמחל על כבודו, וקשה איך אפשר לומר כך והא פולי עלמא מודו דמלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול ואיך שאול שהיה כל כך חכם יעשה נגד הדין.

Furthermore, [the rabbis] of blessed memory said in tractate Yoma (22b): Why was Saul punished? Because he waived his honor. But this is difficult—how can one say this, for everyone agrees that if a king waives his honor, his honor is *not* waived. So how could Saul, who was so wise, act contrary to the law?

וגיש לומר דסבירא ליה שנה הדין לא נאמר אלא במלכים הבאים מיהודה, שמתחלה הוברר אותו השבט לקדושת כתר מלכות והקב"ה חלק לאותו השבט מכבודו המקודש ומשום הכי אינו יכול למחול על כבודו. אבל המלכות שהיה לו לשאול שלא היה מאותו השבט לא היה כל כך חמור והיה סובר שיכול למחול. אמנם בזה טעה שהוא איל שבחר בו הקב"ה אף על פי שלא היה אלא מפני פ[רעו]מתו של ישראל עם כל זה היה לו לנהוג נשיאותו ברמים כדי לקיים "שום תשים עליך מלך" שנתהא איתו עליך.

It may be said that [Saul] held that this law that a king cannot waive his honor applies only to kings who descend from the tribe of Judah, for from the outset that tribe was chosen for the sanctity of the crown of kingship, and the Holy One, Blessed be He, shared His sacred honor with that tribe. Therefore, such a king cannot waive his honor.

But the kingship that [Saul] had—which was not from that tribe of Judah—was not as stringent, and he thought he could waive his honor. However, in this he erred, for since the Holy One, Blessed be He, had chosen him—even though it was only because of the complaints of the Israelites—he still should have conducted his rule with authority, in order to fulfill, “‘You shall set a king over you’ (Deut. 17:15), that his fear should be upon you.”⁷

ונמצינו למדים שיש סבירא שהמלכות כשהוא חוץ משבטו של יהודה אינו כל כך חמור אבל המלכות של שבט יהודה ומלכי בית דוד הובררו מתחלה לקדושת המלכות וכשנבחר דוד במלכות נבחר לו וילדורו תיו עד סוף כל הדורות דכתיב ורעו לעולם יהיה, בין יהיו ראויים בין לא יהיו ראויים.

From this we learn that there is reason to say that kingship, when it is outside the tribe of Judah, is not as stringent. But the kingship of the tribe of Judah and the kings of the House of David were chosen from the outset for the sanctity of kingship. When David merited the kingship, he merited it for himself and for his descendants for all generations, as it is written, “His line will continue forever,”⁸ whether they are worthy or not worthy.

⁷ Mishnah Sanhedrin 2:5.

⁸ Ps. 89:37.

ומעתה אמר קרח אם לקחת אתה מלכות דהיינו בלקיחה ולא בכריכה מפני שאין אתה משבט יהודה ובניך אם לא יזכו לא ירשו גדולתה, לא הנה לה לברור לאחיה הכהונה שיהנה אחיה נברר לכהונה, שנה מורה שבניו יהיו לעולם פהנים בין יזכו בין לא יזכו, ושהשבט לוי נבחר מתחלתו לקדושת כהונה.

Now Korach said: If you took the kingship—that is, by taking and not by choosing, since you are not from the tribe of Judah, and your sons, if they do not merit it, will not inherit your greatness—then you should not have *chosen* the priesthood for your brother, making your brother *chosen* for priesthood. This implies that his sons will always be priests, whether they are worthy or not, and that the tribe of Levi was chosen from the outset for the sanctity of priesthood.

ונה אינו לפי סברתו של קרח, שהרי עקר מחלוקת קרח לא הנה אלא מפני שמשה גלח לקרח שהנה לוי את כל שערו ונהניף אותו תנופה לפי שבאו כפרה על הבכורות כדאימתא בתלק, ובמדרש, וכן פירש הרב עבדיה מברטנורא בפרק קמא דאבות על ההיא דאל תרבה שיהיה עם האשה. ולפי זה שקדושת שבט לוי באה בשביל הבכורות אינה קדושה כל כך חמורה להיות ירושה בלי הפסק, ונהו "אם לקחת" וכו' "לא הנה לה לברור" וכו' דנקא "לברור".

But this argument is not in accord with the opinion of Korach, for the main grievance of Korach was none other than that Moses had shaved all the hair of Korach—who was a Levite—and waved him as a wave offering, since they came as an atonement for the firstborns. This is as stated in the 11th chapter of Sanhedrin, entitled “All Israel have a portion in the world-to-come,”⁹ and in the Midrash.¹⁰ So too explains Rabbi Ovadiah of Bartanura on the first chapter of Pirkei Avot, Mishnah 5, on the teaching, “Do not speak excessively with a woman.”

Because of this, since the sanctity of the tribe of Levi came only in place of the firstborns, it is not such a stringent sanctity as to be an uninterrupted inheritance. This is the meaning of Rashi’s interpretation, “If you have taken kingship for yourself, you should not have chosen the priesthood for your brother,” specifically using the word “chosen.”

ובנה יובן פרוש מדרש תמוה הובא בנרע ברה (ח"ב) בפרשה זו "ויצא פרח" רמז לפרחי כהנה בני אהרן, ו"יצא ציץ" זה אהרן וכו' עכ"ל. והקושיא מבארת למה הקדים רמז בניו לרמז אהרן. אלא לפי שמחלקתו של קרח לא הנה אלא מחמת שבבר אהרן לקדושת עולם דהיינו שבניו יהיו לעולם קדושים כמותו, משום הכי מצא מקום לומר למשה שהדברים אלו לא אמרם לו המקום אלא שמלבו בדה אותם.

With this, we can understand the puzzling Midrash brought in *Zera Berach* (part 2) on this section, “The next day Moses entered the Tent of the Pact, and there the staff of Aaron of the house of Levi had sprouted: it had brought forth a bud, produced a bloom, and borne almonds.”¹¹ The *Zera Berach* writes: “it brought forth a bud”—this is a hint to the flowers of

⁹ Sanhedrin 110a.

¹⁰ Num. Rabbah 18:3.

¹¹ Num. 17:23.

the priesthood, the sons of Aaron. “It produced a bloom”—this is a hint of Aaron. The question is obvious: Why does the hint to his sons precede the hint to Aaron?

However, the argument of Korach was only because Aaron was “chosen” for an everlasting sanctity—that his sons would forever be sanctified like him. Because of this, he found room to claim to Moses that these matters were not spoken to him by the Omnipresent, but rather that he had fabricated them from his own heart.

ובנה יובן שפיר מה שראינו שתקף אחר ממת קרח צנה הקב"ה שהמחלת שלקחם יעשו מהם "צפוי למזבח כהן הקריבם לפניה" ויקדשו" וכו', וצריך טעם למה עשה זה האות דוקא במחלת ודוקא במזבח. ועוד אמאי במרעמת זה רצה לעשות לו אות מה שאין בן בכמה שאר תרעומות. אלא נדאי כדי לרמז להם שהכהנה הוא כמו הפלים, כמו שהפלים קדש ויש בם מעילה אף הפהגים קדש ויש בהם מעילה. וזה אות כי נבחרו מתחלה אף בלא חטא העגל, והמחלת שהם הפלים יהיו צפוי למזבח להעיד על הפהג העובד במזבח שקדשתו קדשת עולם.

By this, it can be well understood why immediately after Korach’s death, the Holy One, Blessed be He, commanded that their firepans be made into plating for the altar, as it says, “plating for the altar, for once they have been brought before the L-rd, they have become holy.”¹² We need a reason why He made this sign with the firepans, and specifically for the altar?

Also, why for this complaint did He want to make a sign, which was not the case with a number of other complaints?

Rather, certainly it was to hint to them that the priesthood is like the Temple vessels: just as the vessels are holy and subject to sacrilege, so too the priests are holy and subject to sacrilege. This is the sign, that they were chosen from the outset, even without the sin of the Golden Calf, and the firepans, which are sacred vessels, were made into a plating for the altar to testify about the priest serving at the altar, that his sanctity is an everlasting sanctity.

* * *

¹² Num. 17:3.